

JUBILEUM- OMNIBUS

Henny Thijssing-Boer
Anne-Marie Hooyberghs
Hans de Groot-Canté
Martin Scherstra
Marleen Schmitz

JUBILEUMOMNIBUS 135

HENNY THIJSING-BOER
Beslagen spiegels

ANNE-MARIE HOOYBERGHS
Zigeunerrapsodie

HANS DE GROOT-CANTÉ
Mireille aanvaardt het leven

MARTIN SCHERSTRA
Geen zuivere koffie

MARLEEN SCHMITZ
Kelp

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020534771
NUR 344

© 2016 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

Oorspronkelijke uitgave *Beslagen spiegels* © 1997 Uitgeverij Zomer & Keuning
Oorspronkelijke uitgave *Zigeunerrapsodie* © 1995 De Koofschep
Oorspronkelijke uitgave *Mireille aanvaardt het leven* © 1979 Kluitman
Geen zuivere koffie © 2016 Uitgeverij Zomer & Keuning
Kelp © 2016 Uitgeverij Zomer & Keuning

Alle rechten voorbehouden

HENNY THIJSSING-BOER

Beslagen spiegels

HOOFDSTUK 1

Lars Commandeur had die avond al een paar keer vertederd naar zijn vrouw gekeken. De televisie stond aan, maar Francien zat erbij weg te dromen. Dat prettige gedachten haar bezighielden, zag hij aan de glimlach om haar lippen en de dromerige blik in haar ogen. Zoals ze daar zichtbaar gelukkig zat te zijn in haar stoel vond hij haar mooier dan ooit. Hij was trots op Francien, vooral op haar schoonheid, waar volgens hem geen enkele vrouw aan tippen kon. Ze waren al twee jaar getrouwd, maar nog steeds was hij smoorverliefd op haar en hij wist dat dat altijd zo zou blijven.

In zijn ogen was Francien perfect, hij adoreerde haar schoonheid. Ze was superslank, maar miste geen van de vrouwelijke rondingen die voor een man als hij zo belangrijk waren. Ze had prachtige borsten, mooie benen, en haar gezicht was gewoon een plaatje, een lust om naar te kijken. Haar huid was van nature een beetje donker, haar ogen waren groot en donkerbruin, net als haar haar, dat zacht golvend tot op haar schouders viel. Ze had lange, donkere wimpers en sierlijk gevormde wenkbrauwen. Hij vond haar neus iets te spits, maar haar kleine volle mond maakte dat weer goed. Hij wist niet meer hoe vaak hij haar mond inmiddels al onstuimig had gezoend. Francien... zijn vrouw, zijn popke, zoals hij haar in verliefde buien vaak noemde. Op dit moment overviel hem het verlangen haar in zijn armen te nemen, haar fraaie gezicht met zoenen te overdekken en haar vervolgens in zijn armen naar bed te dragen. Lars grinnikte, maar in plaats van dat hij aan zijn verlangen toegaf, haalde hij haar uit haar gemijmer. 'Hallo, popke, keer eens terug in de werkelijkheid en laat mij delen in je zoete gedroom!'

Francien hief haar gezicht naar hem op en zei lachend: 'Ik liet in gedachten de voorbijganger de revue nog eens passeren. Ik vond het een gezellige, bijzonder geslaagde dag. Jij ook?'

Lars knikte. 'Er is geen wanklank gevallen, je hebt mij niet horen mopperen.' Voor Francien verborg hij zijn ware gedachten: ik heb mezelf de hele dag geweld aan moeten doen. Hij voelde zich bij zijn schoonfamilie niet op zijn gemak en dat kwam doordat ze hem niet mochten. Omdat Franciens verjaardag dit jaar op een zondag viel, had ze haar hele familie uitgenodigd. Om haar verjaardagsfeestje succesvol te laten verlopen had hij zijn best gedaan en de rol van gastheer naar behoren vervuld. Wat hem betreft mochten ze nu een hele poos wegblijven, want de dag was hem lang gevallen.

Vanochtend, meteen na kerktijd, waren Willemien, de vier jaar oudere zus van Francien, haar man Joris de Grijs en hun twee kinderen, Freek

van elf en Eddo van negen, al gearriveerd. Zijn schoonouders, Maarten en Regien Overheem, woonden nog in het dorp waar de beide zusjes waren geboren en getogen. Zij waren wat later gekomen omdat de reis naar de stad waar hun dochters woonden met de auto toch gauw zo'n drie kwartier in beslag nam. Tegen het middaguur was het huis vol en van zijn felbegeerde zondagsrust was toen geen sprake meer geweest. Maar het was gelukkig weer achter de rug; een uurtje geleden hadden ze hun gasten uitgezwaaid en inmiddels zat hij breeduit voor de televisie weer tot zichzelf te komen. In de gids had hij gelezen dat er zo dadelijk politieke debatten op de buis kwamen en daar was hij wel in geïnteresseerd.

Op dat moment hoorde Lars Francien zeggen: 'Ik heb vandaag echt genoten, vooral van Freek en Eddo. Het zijn heerlijke knulletjes, ze doen niks liever dan samen ravotten, maar vandaag hebben we ze amper gehoord!'

'Dat vind ik geen wonder,' bromde Lars, 'ze mochten van jou op mijn computer spelletjes doen. Daar was ik het niet mee eens, maar om de lieve vrede heb ik mijn mond gehouden.'

Francien hoorde niet wat hij zei, ze was met heel andere dingen bezig. 'Vandaag overviel me een paar keer het verlangen naar eigen kinderen. Ik zou best graag zwanger willen zijn, Lars... Een baby van jou lijkt me fantastisch, met een kind zou ons leven er heel anders uitzien. Mooier, zinvoller.'

Lars gaf haar een ernstige blik en zijn stem klonk onverbiddelijk toen hij zei: 'Alle goede dingen komen langzaam. Aan kinderen kunnen we nog niet denken, het bedrijf staat zagezegd nog in de kinderschoenen. Zodra we het allemaal wat beter kunnen overzien, kunnen we eens gaan nadenken of we kinderen willen nemen. Zo hadden we het immers afgesproken? Bovendien moet jij de eerste jaren nog even mooi blijven als je nu bent. Ik heb weleens gehoord dat een vrouw na een zwangerschap een deel van haar schoonheid moet inleveren en daar moet ik niet aan denken. Ik wens een mooie vrouw!'

Lars zweeg en Francien knikte. Ze wist dat ze geduld moest opbrengen omdat de zaak voorrang had. Maar ze vond dat ze allebei niet meer piepjong waren; Lars was dertig, zij twee jaar jonger. Voor haar gevoel begon de tijd te dringen. Het irriteerde haar mateloos dat Lars het altijd over het 'nemen' van kinderen had, hij wist toch dat je die kreeg en dat je ze diende te beschouwen als een geschenk van God? Sinds ze twee jaar geleden getrouwd waren, deed Lars weinig meer aan het geloof; hij ging zelden of nooit meer naar de kerk. Zij vond dat niet prettig, maar haar ouders hadden het er echt moeilijk mee en lieten dat openlijk blijken. Pap riep Lars regelmatig op het matje en gaf hem er dan ongezoeten van langs.

Vanzelfsprekend schoot dat bij Lars in het verkeerde keelgat, hij was geen snotneus meer en wenste geen uitbranders van zijn schoonvader te krijgen. Tegen haar mokte Lars dan later: 'Je ouders mogen me niet, ze hadden liever gezien dat jij met een predikant was getrouwd. Goeie genade, zo vroom als zij wil ik niet zijn!'

Van zijn eigen ouders kreeg Lars geen tegengas, maar dat was ook haast onmogelijk. Lars was enig kind en zijn moeder was vijf jaar geleden gestorven. Ruim een jaar later hertrouwde zijn vader met een vrouw met wie hij naar Australië emigreerde. Zij had familieleden die zich daar jaren eerder gevestigd hadden en door wie ze opgevangen en verwelkomd waren. Van toen af aan had Lars alleen Francien en haar familie gehad en tot hun huwelijk had hij alleen gewoond in het huis dat ze nu samen deelden. Net als haar zus Willemien, die door Joris van het dorp naar de stad was gehaald, vond zij het stadsleven heerlijk. Uit ervaring wist ze hoe bekrompen het dorpsleven kon zijn. Iedereen kende elkaar en je hoefde je maar iets anders te kleden of te gedragen of er werd over je gekletst. Als zij weer in het dorp terugkwam, merkte ze heus wel dat ze nagestaard werd en dat vooral de oudere garde haar misprijzende blikken toewierp. Onlangs was ze door een stokoud vrouwtje staande gehouden en zonder blikken of blozen had het mensje tegen haar gezegd dat ze net een wandelende etalagepop was. Had ze dat eigenlijk al aan Lars verteld? Dat moest ze even weten. 'Lars?'

Deze hield zijn blik op de beeldbuis gevestigd toen hij antwoordde: 'Ach, Francien, laat me even, wil je? Er is een discussie gaande waar ik geen woord van wil missen.'

'Al goed, al goed!' Francien lachte, en terwijl ze opstond zei ze toch nog snel even: 'Ik ga mijn gezicht schoonmaken, tanden poetsen, en daarna ga ik in bed nog een poosje liggen lezen tot jij komt.' Ze boog zich over hem heen en drukte een warme kus op zijn mond. 'Alvast welterusten, lieverd, en tot morgen. Dit zeg ik voor het geval ik al lezend in slaap val.'

'Slaap maar lekker, mijn popke. Heb ik vandaag al tegen je gezegd dat ik van je hou en dat je nog altijd betoverend mooi bent?'

Francien glimlachte vertederd. 'Je bent lief, Lars. Ik hou van je.'

Voordat ze in de badkamer haar make-up verwijderde, bestudeerde ze in de spiegel boven de wastafel haar gezicht. Met geen mogelijkheid kon ze zelf ontdekken dat ze mooi was, maar Lars zei dat zo vaak en zo overtuigend dat ze het wel moest geloven. Was ze wellicht vanwege de vele complimentjes van Lars een ijdeltuit geworden? Ze was echt dol op mooie kleding, schoenen met hoge hakjes en niet te vergeten make-up! Ze zou nooit een stap buiten de deur zetten voordat ze zich eerst zorgvuldig had opgemaakt. Zo zag Lars het graag en zelf was ze er helemaal aan gewend,

het hoorde bij haar. Toch tutte ze zich voornamelijk op om Lars te plezieren, want wat was er nou leuker dan aldoor van je eigen man te horen dat hij je aanbad en beeldschoon vond. Op haar werk hoorde ze van andere vrouwen vaak ook andere geluiden! Ze had jongere collega's die zich over hun man beklagden. Zij kregen niet zomaar een bloemetje of een lekker geurtje en moesten hemel en aarde bewegen om hem te laten zeggen: ik hou van je. Onlangs had Annemiek vertrouwelijk tegen haar gezegd: 'In bed is Jaap aanhalig genoeg, maar zodra we gevrijd hebben keert hij mij zijn rug toe en is het weer een tijdlang gedaan met lieve fluisterwoordjes en strelingen waar ik zo van geniet.'

Nou, van dat soort dingen had zij gelukkig geen weet. Francien nam een dot watten en deed daar een flinke scheut komkommermelk op, waarmee ze haar gezicht reinigde. Nadat ze zich had gewassen en nachtcrème had opgebracht, keek ze opnieuw in de spiegel. Tjonge, wat zag haar gezicht er nu kaal uit, lelijk gewoon. Goed dat Lars haar zo niet zag. Haar blik bleef gevestigd op haar spiegelbeeld toen ze opeens teruggedacht aan wat Willemien vandaag tijdens de afwas tegen haar had gezegd. Het was op haar overgekomen als een verwijt, en nu ze eraan teruggedacht voelde ze zich plotseling wat beschaamd. Totaal onverwacht had Willemien gezegd: 'Sinds jij met Lars getrouwd bent en in de stad woont, ben je erg veranderd, Francien. Van het frisse, natuurlijke meisje van vroeger ben je een enorme ijdeltuit geworden. Heb je dat zelf niet in de gaten?'

Geschrokken had zij geantwoord: 'Waar heb je het over, waar bemoei je je mee!'

Willemien was erop doorgegaan en had gezegd: 'Ik vind het jammer dat je zo geworden bent. Vandaag heb ik je stilletjes geobserveerd en het viel me op dat jij geen spiegel voorbijloopt zonder ervoor stil te blijven staan om jezelf te bewonderen. Je huis hangt trouwens vol spiegels! Je bent een mooie vrouw, maar ik vraag me af of jij je nog wel realiseert dat de buitenkant van een mens maar bijzaak is. Het is veel belangrijker om aan de binnenkant te blijven sleutelen, Francien.'

Beteuterd had zij gereageerd: 'Je doet nu net alsof ik een onuitstaanbaar nest ben... Ja, ik ben ijdel. Ik zie er graag mooi en goedverzorgd uit, maar daar is toch niks op tegen? Ik doe het trouwens voornamelijk voor Lars. Hij is waanzinnig trots op me en dat wil ik graag zo houden.'

'Bepaalde dingen in het leven zijn aan grenzen gebonden, die moet je niet overschrijden,' had Willemien met een uitgestreken gezicht gezegd.

Zij – Francien – was opeens kwaad geworden en kattig had ze gereageerd: 'Jij bent je gal aan het spuien omdat je jaloers bent op mij!'

Willemien had een arm om haar heen geslagen. 'Niet boos worden, lie-

verd, dat was niet mijn bedoeling. Ik hou veel te veel van je om ruzie met je te maken, ik wil alleen zo graag mijn vroegere zusje terug. Over vroeger gesproken...' Willemien had ietwat verlegen gelachen en vervolgens bekend: 'Je moest eens weten hoe stikjaloers ik vroeger op je was! Toen we allebei nog thuis woonden, nog kinderen waren, werd jij voortdurend geprezen en op straat zelfs nagewezen: kijk toch eens wat een opvallend mooi kind die Francien Overheem is. Ze heeft zo'n sprankelend snoetje en dan die grote, haast zwarte ogen! Ja, Francien, naast jou heb ik me vaak een verdrietige grijze mus gevoeld, maar dat is allang verleden tijd. Tegenwoordig voel ik me een trotse pauw. Vanzelfsprekend niet vanwege mijn uiterlijk, maar omdat ik zo gelukkig met Joris en de beide jongens ben. God heeft me zo veel goeds toebedeeld dat ik me vanbinnen schitterend mooi voel. Begrijp je wat ik bedoel?'

Omdat mam de keuken was binnengekomen, hadden ze er niet op door kunnen gaan en dat speet haar nu opeens een beetje. Bij de eerste de beste gelegenheid zou ze Willemien ervan proberen te overtuigen dat zij heus niet onaantrekkelijk was. Ze had de indruk gekregen dat Willemien zo over zichzelf dacht en dat was beslist niet nodig.

Francien had zich inmiddels uitgekled en een nachthemd aangetrokken, en ze lag al een poosje in bed. Ze dacht niet aan het boek dat ze had willen lezen, maar mijmerde rustig verder over haar zusje en wat zij allemaal had gezegd. Ze leken absoluut niet op elkaar; zo donker als zij was, zo blond was Willemien. Zij was slank, Willemien was klein van stuk en behoorlijk mollig. Ze was het evenbeeld van mam, die nooit aan de lijn deed en echt tonnetjerond was. Maar net als mam had Willemien een bijzonder lieve oogopslag en zachte gelaatstrekken die haar op een vrouwelijke manier mooi maakten. Als ze zich een klein beetje opmaakte en het steile haar, dat in een zogenaamde boblijn geknipt was, een wat vlotter model gaf, zou ze er stukken beter uitzien. Maar wat lag ze zich nou zorgen te maken om Willemien, die tevreden was met haar leven en daar het volste recht toe had. Lieve Willemien, dacht ze vertederd, met haar altijd schoongewassen gezicht dat gлом van reinheid. Zo zag haar zusje er vanbinnen waarschijnlijk ook uit.

Maar de een was de ander niet. Zij leek op papa en daar was niets aan te doen. Pap was achtenvijftig jaar, twee jaar ouder dan mam, en hij was zo grijs als een duif. Vroeger was zijn haar echter zeer donker geweest. Zijn ogen waren dat nog. Papa vertelde graag en niet zonder trots dat zijn betovergrootvader een Spaanse vluchteling was geweest en dat hij en Francien dat donkere van hem hadden geërfd. Dat zou best kunnen, mijmerde ze. In het hotel waar zij als receptioniste werkte, was eens een vrouwelijke gast naar haar toe gekomen, die gevraagd had of zij van Spaanse afkomst

was. Ze had verteld dat ze regelmatig met vakantie naar Spanje gingen en gezegd: ‘Daar lopen vrouwen rond die qua uiterlijk zusjes van u zouden kunnen zijn.’

Toen ze dat verhaal aan Lars vertelde, had hij stralend gezegd: ‘Ik heb altijd geweten dat jij anders bent dan andere vrouwen. Behalve beeldschoon ben je temperamentvol, en na dit verhaal realiseer ik me dat dat je Spaanse bloed is! Je bent een Spaanse schone, is het een wonder dat ik zo trots op je schoonheid ben!’

Malle Lars, dacht ze glimlachend, hij beseftte niet dat haar zogenaamde Spaanse bloed door de jaren heen natuurlijk sterk verdund was. Ze zou best willen weten of ze later kinderen kreeg die even donker waren als zij. Later... als het bedrijfje van Lars de kinderschoenen ontgroeid was. Ach, ze wilde er niet over mokken en zeker niet tegen Lars over haar stille verlangen gaan zeuren.

Ze mocht niet vergeten hoe Lars ervoor had geknokt en er uiteindelijk in was geslaagd een zelfstandig ondernemer te worden. Tot vorig jaar was hij knecht geweest bij een groot loodgietersbedrijf, toen had hij het aangedurfd om voor zichzelf te beginnen. Ze woonden in een rijtjeshuis in een van de buitenwijken van de stad. Aangezien daar geen ruimte was om een bedrijf te beginnen, had Lars op een industrieterrein een grote loods gehuurd voor de opslag van materialen, gereedschap en wat er nog meer bij kwam kijken. Ze hadden zich tot hun nek in de schulden moeten steken; als ze aan het startkapitaal dacht dat ze bij de bank hadden geleend, kreeg ze het weleens benauwd.

Lars lachte haar zorgen weg. Behalve dat hij een geboren optimist was, had hij vanaf het begin zijn schouders eronder gezet. Klanten werven was moeilijk geweest, maar door laag in te schrijven op aanbestedingen was het hem gelukt er aardig tussen te komen. Sinds een paar maanden kon hij het werk niet meer alleen aan en had hij een knecht in dienst genomen. Een jonge knul, Karel van der Ploeg, die het vak nog moest leren, maar enthousiast was en van aanpakken wist. Zijzelf droeg haar steentje ook bij; vier dagen per week werkte ze als telefoniste-receptioniste in een hotel, verder deed ze voor Lars de boekhouding.

Al met al hadden ze niets te klagen, het bedrijfje begon lekker te lopen, een deel van de winst maakte de schuldenlast steeds een beetje kleiner. Dankzij een aantrekkelijke offerte had Lars onlangs een winstgevende klus in de wacht kunnen slepen. Een flatgebouw van acht woonlagen moest van boven tot in de kelders voorzien worden van een nieuwe riolering. Lars had vergenoegd in zijn handen gewreven en was dolblij geweest met het karwei. Als tweeverdieners moesten ze het gewoon kunnen bolwerken. Wat dat betreft, mijmerde Francien verder, moest Willemien het met be-

duidend veel minder doen. Joris was gewoon fabrieksarbeider, hij stond dagelijks aan de lopende band. Behalve dat het volgens haar een suffe baan was, verdiende hij maar een mager salaris. Willemien klaagde echter nooit en dat kwam, vermoedde Francien, doordat hun dat van huis uit niet geleerd was.

Ze hadden het thuis nooit breed gehad. Papa was herenkapper, maar niet de enige in het dorp, dat twee kerken telde. Dat betekende verdeeldheid, een soort hokjesgeest. De mensen die bij een bepaalde kerk aangesloten waren, lieten zich knippen door een geloofsgenoot, zeker niet bij een ander, ook al was die aanzienlijk beter of goedkoper. In een klein dorpje werd de spoeling dan automatisch dunnetjes, maar pap en mam hadden zich altijd weten te redden. Als kinderen hadden Willemien en zij geen weelde gekend, ze waren in alle soberheid opgevoed, zoals de meeste kinderen van kleine middenstanders die het hoofd maar net boven water konden houden. Als kind wist je niet beter of het hoorde zo en misschien, bedacht ze opeens, was zij anders geworden toen ze getrouwd was en in de stad kwam wonen. Ze was volkomen gelukkig met Lars en met haar leven dat ze naar eigen believen kon invullen. Ze hoefde tegenover haar ouders geen verantwoording meer af te leggen, ze was volwassen en haar eigen baas. Dat stelde haar tevreden, maar wat Willemien over haar had gezegd, zat haar nog steeds dwars. Ze was er erg van geschrokken, want ze wilde geen eigenwijze stadsnuf zijn die zichzelf op straat in alle etalages bewonderde. Nu ze erover nadacht, deed ze dat wel... Spiegels en spiegelruiten oefenden een grote aantrekkingskracht op haar uit. Wat kon ze daar nou tegen doen?

Francien kreeg geen antwoord op die vraag, want Lars kwam de slaapkamer binnenlopen. 'Slaap je nog niet?' vroeg hij enigszins verwonderd.

Francien lachte en zei: 'Ik heb liggen dromen over wat is geweest en misschien nog komen gaat. Je houdt het niet voor mogelijk hoeveel gedachten er in korte tijd door je hoofd kunnen spoken.'

'Als ik ook in je gedroom voorkwam, vind ik het goed.' Na die mededeling begon Lars zich uit te kleden en Francien volgde al zijn bewegingen. Ze vond niet dat Lars een uitgesproken knap gezicht had, maar zijn lichaamsbouw was in haar ogen perfect. Lars was groot, slank in de taille en breed in de schouders. Zijn haar was blond, maar dat kon je amper zien, want hij had het in korte stekeltjes laten knippen. Zijn ogen hielden het midden tussen blauw en grijs, zijn neus was wat stomp, zijn lippen waren dik en vlezig en konden heerlijk zoenen. Wat hield ze toch veel van hem, misschien wel te veel...

Lars stapte in bed, Francien kroop behaaglijk dicht tegen hem aan en meteen waren zijn armen om haar heen. Nadat hij haar gestreeld en gekust

had, fluisterde hij in haar oor: 'Ik geloof dat je wat van mij verwacht, is het niet?'

'Nee, juist niet. Ik wil slapen, ik ben moe. Waarom denk jij toch altijd meteen dat ik wat van je wil als ik alleen maar even lekker dicht tegen je aan wil liggen?' Francien keek hem bestraffend aan.

Lars beantwoordde haar vraag kort en krachtig: 'Omdat mijn man zijn me dat gebiedt.' Hij omvatte met beide handen haar gezicht, drukte een lange kus op haar mond en zei: 'Ik hoef je alleen maar te ruiken of te voelen om in extase te raken. Als ik dan bovendien je oogverblindende schoonheid mag bewonderen, is er...'

Verder kwam hij niet, want Francien onderbrak hem. 'Hoe kun je dat nu op dit moment zeggen! Ik zie er niet uit, mijn gezicht is kaal en glibberig van de nachterème!' Ze zweeg en op hetzelfde moment hoorde ze in haar verbeelding Willemien praten. Opeens was er in haar een ongekend gevoel dat ze niet benoemen kon, maar dat haar verdrietig stemde. Zacht voor zich uit fluisterde ze tegen Lars: 'Ik ben soms een beetje bang dat jij vooral van mijn uiterlijk houdt. Je zegt te pas en te onpas dat je van me houdt omdat ik zo mooi ben. Maar dat soort woorden zijn zo gemakkelijk.' Een ogenblik keek Lars haar sprakeloos aan, vervolgens nam hij haar in zijn armen en fluisterde vertederd: 'Dom gansje, wat haal jij je wel niet allemaal in je mooie hoofdje! Ik hou van je, dat kan ik voor mijn gevoel niet vaak genoeg zeggen.'

'Echt?' In Franciens stem lag ongeloof, maar dat ontging Lars.

Hij knikte en zei lachend: 'Heus waar! Ga nu maar lekker slapen, morgen moeten we er vroeg uit en volgt er voor ons allebei weer een lange werkdag.' Na de gebruikelijke nachtzoen zochten ze elk hun eigen plekje in het brede bed op. Lars schudde nog een keer zijn hoofd en dacht: vrouwen, je krijgt er geen hoogte van! Hij sloot zijn ogen en gleed zorgeloos in slaap.

Francien daarentegen kon de slaap niet vatten; vervelende gedachten die ze voordien niet gekend had, hielden haar klaarwakker. Ze kon het idee dat Lars gedachteloos allerlei complimentjes over haar uitstrooide niet meer van zich afzetten. Had Willemien haar vandaag wakker geschud en haar daardoor aan het denken gezet? Haar zusje had ook zo veel gezegd, dat je aan de binnenkant moest blijven sleutelen, en dat de buitenkant er totaal niet toe deed. In je binnenste, daar waar je hart en je geest huisden, moest het goed en zuiver zijn. Dan was God tevreden over je. Waarom had ze daar voorheen nauwelijks bij stilgestaan, en had haar zus haar de ogen moeten openen? Wat moest ze nou? Ze kon zichzelf niet veranderen, en van de ene op de andere dag geen of minder make-up gaan gebruiken zou ook niet zo gemakkelijk zijn. Bovendien vermoedde ze dat elke vrouw

graag mooi wilde zijn en bewonderd wilde worden. Zij was geen uitzondering op de regel, ze overschreed hooguit bepaalde grenzen. Willemien had gelijk, ze had extreem veel spiegels in huis waar ze misschien wel te vaak voor stond. Een groot deel ervan zou ze weg kunnen halen, of...

Francien glimlachte toen ze met dat 'of' een andere mogelijkheid zag die ze niet onbenut kon laten. Naast zich hoorde ze Lars snurken en dwars door zijn 'gezaag' heen richtte zij zich tot God. Nadat ze voor haar gevoel genoeg boete had gedaan voor haar ijdelheid, stelde ze fluisterend een vraag die in werkelijkheid meer op een advies leek: 'U kunt mij helpen minder zelfingenomen te worden door spiegels en spiegelruiten te laten beslaan vóóordat ik er een blik in kan werpen. Waarschijnlijk heb ik gewoon beslagen spiegels nodig om tot inkeer te komen. Voortaan wil ik niet langer mezelf, maar U in de eerste plaats behagen.'

Met dit goede voornemen viel Francien even later in een droomloze slaap die duurde tot de wekker afliep, en daarmee te kennen gaf dat er een nieuwe dag was aangebroken. Ze gaf een klap op de lawaaimaker die aan haar kant van het bed op het nachtkastje stond en strekte zich vervolgens geeuwend uit. Nog slaapdronken schoot het door haar heen: ik wil niet opstaan, waarom moet een mens aldoor van alles? Ik wil het liefst de hele dag in bed blijven, want nergens anders is het zo veilig en beschermd als in dit warme holletje.

Ze moest er zelf om lachen, het was natuurlijk te zot voor woorden om een dag lang in bed te willen blijven. Ze wekte Lars en stond er geen moment bij stil dat het verlangen, dat heel eventjes bezit van haar had genomen, een voorgevoel had kunnen zijn. Soms herinnert een mens zich bepaalde dingen veel later, als het leed geschied is en de weg terug ontbreekt. Dan dringt het woordje 'als' zich aan je op; als Francien die dag veilig en beschermd in bed was gebleven...

HOOFDSTUK 2

Lars en Francien waren het er roerend over eens dat, als je allebei een drukke baan had, de taken in huis verdeeld dienden te worden. Zo was het vanaf het allereerste begin een vaste gewoonte geworden dat Francien zich meteen na het opstaan ging douchen, aankleden en opmaken en dat Lars, die zich 's avonds na het werk douchte, naar beneden ging om thee te zetten en de ontbijttafel te dekken. Hij had zichzelf al een glas thee ingeschonken, en zat een sigaret te roken toen Francien de gezellig ingerichte keuken binnenkwam. Ze schoof tegenover hem aan tafel en terwijl ze de theepot boven haar glas hield, zei ze vergenoegd: 'Heb je al gezien

Een frisse Jubileumomnibus vol fijne verhalen

Jubileumomnibus 135 opent met de roman **Beslagen spiegels** van Henny Thijssing-Boer, waarin het uiterlijk van de altijd beeldschone Francien plots ingrijpend verandert. Haar echtgenoot heeft daar grote moeite mee. **Zigeunerrapsodie** was de debuutroman van de Vlaamse schrijfster Anne-Marie Hooyberghs, waarin het onechte kind van hoofdpersoon Gemke te vondeling wordt gelegd bij een zigeunerkamp. Gemke krijgt te horen dat het kind is overleden. **Mireille aanvaardt het leven** van Hans de Groot-Canté is een heerlijk positief verhaal over Mireille die haar vertrouwen in het leven hervindt. Korte verhalen in deze omnibus zijn **Geen zuivere koffie**, geschreven door Martin Scherstra, en **Kelp** van Marleen Schmitz.

Z&K

